

Folková kapela Devítka slaví letos 30 let. Na **9. listopad** chystá výroční koncert v pražském Divadle Gong. Zazní 30 písniček a na pódiu se objeví téměř všichni hudebníci, kteří v kapele působili. [Devítka](#), která letos odehraje kolem 70 koncertů, chystá na příští rok nové CD a taky klip. „Uvnitř v hlavě jsme pořád stejní blázni. Jen kdyby se člověk nedíval do zrcadla,“ říká *Jindřiška Brožová*.

Jakých těch 30 let bylo?

Honza: Krátkých. Neuvěřitelně krátkých. Těch 30 let na pódiu je skoro jako 30 let manželství a rozvodů tam bylo málo. Všechna ta léta byla krásná a rád bych si je dal znovu. Ted' se připravujeme na galakonzert a kromě jednoho člověka, který byl v kapele velice krátce, tam budou všichni, kteří kapelou prošli. Když jsem se viděl třeba s bráškami (Tomášem a Davidem Hofrichterovými) – David s námi ted' dokonce občas zaskakoval, když měl Klubajz (basista Jan Klupka) pracovní povinnosti – tak mám pocit, že se za těch 30 let nezměnilo v podstatě vůbec nic. Uteklo to sice jako voda, ale snad máme ještě něco před sebou.

Jindřiška: Uvnitř v hlavě jsme pořád stejní blázni. Kdyby se člověk nedíval do zrcadla...

Honza: Jo, zrcadla bychom zakázali. ***Ale některé věci možná trochu jiné jsou, oproti začátkům na vysokoškolské koleji v pražské Tróji. Máte za sebou mnoho set tisíc kilometrů z cest po koncertech. Nezmění se přístup?***

Jindřiška:

Mně připadá, že vůbec ne. Člověk pořád trochu bojuje o diváka, o to, aby byl koncert pěkný. To, jak to cítím, je pořád stejné.

Honza: Já jsem celoživotní trémista. Před těmi 30 lety mě až překvapovalo, jak málo jsem bývával nervózní před koncertem. Bylo to způsobené tou tehdejší blbostí, jak si člověk o sobě hodně myslel, a přitom nic neuměl. Dá se říci, že dnes jsem před koncerty nervóznější než tehdy. I po těch 30 letech. A to jsem si tehdy říkal, když jsem se díval na ty staré rutinéry, že to musí brát jako samozřejmost. Nejde to brát jako samozřejmost, alespoň mně se to nedaří.

Podrobné přípravy na koncerty si děláš pořád?

Honza: Připravuji se na koncerty poměrně pečlivě. Ale je něco jiného, když jsme letos v srpnu

hráli 17 koncertů a dřív jsme hráli 17 koncertů za rok. To se člověk připravoval na každý koncert zvlášť. Dnes jedeme celou sezonu jeden koncert, takže během sezony se to spíš vybrušuje.

Kolik koncertů to bude letos?

Honza:

K sedmdesátce.

To je hodně, s ohledem na to, že většina členů kapely chodí do práce.

Honza:

Těch koncertů bychom mohli mít i výrazně víc, ale protože všichni ostatní členové kapely mají svá civilní zaměstnání a další koníčky, tak jsou na hranici využitelnosti. Kvůli nim nemůžeme mít víc koncertů. Abych se cítil vytíženější, přibral jsem si placeného koníčka: práci v TV Šlágr.

Jindřiška: Jde o to, že už bychom ani nechtěli být závislí jenom na muzice. Práce, kterou děláme v televizi, nás oba baví.

Honza: Já jsem po těch 30 letech potřeboval nějaký alternativní svět, kde bych nebyl frontman, který stojí před mikrofonom a všichni se na něj dívají, ale člověk, který stojí za kamerou a nikdo si ho nevšimne. Je to velice osvobozující. Jsem oficiálně kameraman, Jindřiška střihač, ale tady musí dělat každý všechno včetně grafiky.

Nechcete být závislí jen na muzice, ale zároveň jste se hudbou téměř 15 let živil v kapele Žalman a spol. Jaké to byly pro vás roky profesně, hudebně a nakolik ovlivnily chod Devítky?

Honza: To je jednoduché. Profesionální kapela musí mít vždycky absolutní prioritu. Nikdy se za těch 15 let nestalo, že bych byl jen přijel pozdě na koncert (Žalmana) kvůli koncertu Devítky. Ale tím pádem je to velmi omezující pro tu druhou kapelu. Žalman a spol. byla kapela, která hrála 100, 120 koncertů do roka. Hodně se přejíždělo, jezdily se šňůry, takže čas na Devítku prakticky nebyl. Nebýt pravidelných koncertů v Malostranské besedě a několika zásadních festivalů bychom s Devítkou pravděpodobně nepřežili.

Jindřiška: Dohoda byla taková, že nebudeme hrát s Devítkou na stejných festivalech ve stejný den jako Žalman. A Žalman hrál téměř na všech. Měli jsme tak s Devítkou třeba tři koncerty za rok.

A v čem bylo těch 15 let se Žalmanem dobrých? Honza: Pro mě to bylo minimálně na začátku splnění snu. Když jsme na gymplu chodili na tuhle muziku, jeden spolužák mě tahal na bluegrass a já jeho na Žalmana. Když mě po letech viděl, že hraju se Žalmanem, říkal, že pochopil, že když si někdo za něčím opravdu jde, tak to asi dopadne. A hlavně to byla strašná pohoda, těch 15 let. Rok má 365 dní a já jsem pracoval dejme tomu 150 dní v roce. Spousta volného času, projíždíš se po republice, večer si zazpíváš.

Zní to idylicky, ale pamatuji si tvou větu z těch let: „Já jsem řidič, bedňák, pak muzikant, pak zase bedňák a řidič.“

Honza:

Jasně, v této branži to většinou jinak nejde, i když opravdové hvězdy bedny netahají. Ale já jsem to vždycky považoval za samozřejmost.

Jindřiška: Za ta léta jsme také získali spoustu zkušeností, které jsou skvělé a teď se nám hodí. A spoustu přátel, kteří z té doby zůstali.

Jaká zkušenost se vám třeba hodí?

Jindřiška: Třeba jak Žalman stavěl koncerty, občas něco změnil, když viděl, že diváci málo reagují. Chtěl, aby se to lidem líbilo. Říkal taky: „Teď chci napsat písničku, aby se jim líbila jako Z ráje.“ Opravdu chtěl. Je potřeba si vzít příklad, že nemá smysl dělat něco, co se nikomu nelíbí.

Honza: V tom se s Jindřiškou absolutně neshodneme. Já bych to neuměl a ani nechtěl dělat. Psát s jakýmkoli záměrem. Musím chtít napsat písničku proto, že chci, pro sebe a pro nápad, který odněkud přiletěl. Pak doufám a modlím se, aby se ta písnička líbila.

Jindřiška: Ale když vidíš, že se některá písnička lidem líbí a zabírá, tak ji na koncerty zařazuješ častěji. Ale se Žalmanem to byla i zkušenost, že si člověk nemá na nic hrát a myslet si o sobě něco víc, než je. Když jsme na akci hráli se Žalmanem, lidé se k nám chovali jako k hvězdám. A když jsme na tu akci přijeli za 14 dní jako Devítka, tak se k nám chovali... jinak.

Honza: To tak má spousta pořadatelů, že jsi někdo jiný podle toho, s kým přijedeš. ***A nejste po těch 30 letech už také trochu ty hvězdy?***

Honza:

Jestli se tak cítíme, to ne. Do jisté míry jsme tak vnímáni, což se dá posoudit třeba už podle toho, že na jakýkoli festival přijedeme, řadí nás vždy ke konci jako vrchol programu.

Čas od času hraje Honza sám. Někdy jsou to koncerty spjaté s recitováním básní dětem. To je asi docela nová zkušenost, ne? Jaké to je hrát dětem a ještě jim recitovat verše?

Honza:

Tyhle koncerty pro mládež nejezdíme s muzikou, jen s poezií. Kdysi jsme to zkoušeli a pro mě to bylo peklo. Jednak hrát takhle brzo poránu, třeba v deset, to je strašlivé. A jednak jim cpát svoje písničky, to tě potom občasná nuda, zívání a vyrušování opravdu docela bolí. Ale když jdeš na trh s kůží někoho jiného, s kůží básníků – a my děláme české básníky a nejvíc beatniky a generaci přelomu 19. a 20. století, což je pro mě vrchol české poezie – tak máš v ruce strašnou sílu. To jsou granáty, které když do těch dětí začneš házet, tak je musíš dostat. Ještě se mi nestalo, že by se mi tam rozpovídaly, a to jsme to dělali i pro tři třídy najednou, kdy tam bylo 80 dětí. A občas je člověk nečekaně odměněn: nedávno jsme byli na pražském gymnáziu Milady Horákové, přišel za mnou kluk z třetího ročníku a řekl:

„Přišel jsem vám poděkovat, protože nic tak krásného jsem ještě v životě neviděl.“

Jindřiška: Nebo se stalo, že nám děti napsaly mail, jestli bychom jim ty básničky mohli poslat, že by si je ještě chtěly znovu přečíst.

Začínali jste spolu hrát jako studenti na

vysokoškolské koleji. Kdy se to hraní zlomilo v kapelu a proč?

Jindřiška: To se stalo, když mě vzal Honza na Portu do Plzně ještě před tím, než kapela existovala. Já jsem ten žánr vůbec neznala, to jsem měla období bigbítu.

Honza: Holka z vesnice.

Jindřiška: Promiň? Z Písku!

Honza: Nechci urazit Písečáky, ale Jindřiška vyrůstala v Pasekách u Písku... Já jsem vzal Jindřišku na Portu a tam jsem udělal frajerské gesto, že jsem řekl: „Víte co? Tak já složím nějaké písničky, založíme kapelu a příští rok tady budeme hrát ve finále.“ A jak jsem řekl, tak se kupodivu stalo, příští rok jsme hráli na finále Porty, která už bohužel poprvé nebyla v Plzni, ale ve Svitavách. Leč na Lochotín jsme se vrátili o mnoho let později při vzpomínkových akcích Juppa, takže jsme si na Lochotíně nakonec brnkli.

Přišla první deska a na ní vaše dosud nejznámější písnička Holka od koní. Wabi Daněk mívá období, kdy nechtěl hrát Rosu na kolejích. Jak to máte s Holkou po 30 letech?

Jindřiška:

Hráli jsme ji skoro pořád, i se Žalmanem. Potom jsme ji asi pět let nehráli, to jsme si od ní odpočinuli. A teď přišlo období, kdy ji zase hrajeme.

Honza: Asi každá autorská kapela má pár takových vlajkových lodí, kdy nezáleží, jestli ty písničky po těch letech hraješ rád, ale prostě je hrát musíš, protože tě bez nich lidé nepustí.

A je to příběh ryze vyfabulovaný, nebo jsi vycházel ze skutečnosti?

Honza:

Jindřiška má ráda koně. Hodně. A v té době se snažila na koních jezdit, protože jsme měli kamarády, kteří měli koně.

V pražském Divadle Gong máte 9. listopadu koncert ke 30 letům. Jak ho pojmete?

Honza:

Bude to taková retrospektiva od první sestavy kapely a prvních písniček přes všechny ostatní až do současného repertoáru včetně písniček, které ještě nikde nevyšly. Bude tam celé rozpětí těch 30 let. Mělo by tam být přesně 30 písniček.

Která ze sestav kapely vám hudebně seděla nejvíc?

Honza:

Ted'.

Jindřiška: Jednoznačně.

Honza: Máme kluka (Honzu Brabce), který je výborný kytarista a je to asi boží dar, protože

málokdy potkáš člověka, se kterým by sis seděl po všech stránkách. Přihlásil se na inzerát. Měli jsme první zkoušku a prubířský kámen: píseň Vrazi z donucení. A on to zahrál na první dobrou. Pak jsme si dali jednu pikovačku, kde se hodně pozná, jestli spolu budou kytaristi dýchat. A bylo to, jak kdyby se mnou hrál odjakživa. A jak jsme spolu začali jezdit v jednom autě a povídat si, zjistili jsme, že máme stejný vkus, stejný styl humoru, že máme stejné politické názory, oba jsme liberální pravičáci. Málokdy se stane, že si sedneš po všech stránkách.

Jindřiška: Ještě je chytrý. Nemůžu pořád uvěřit, že jsme měli takové štěstí.

Honza: A samozřejmě Klubajzi (Markéta a Jan Klupkovi) patří k našemu životu neodmyslitelně.

Jindřiška: Madlu znám od jejích 15 let, takzvaně od štěněte. Jako kdybych byla její matka. A Klubajz je strašně spolehlivý člověk ve všem. Nemůžu říct jedinou věc, která by mi na něm vadila.

Honza: A Madlenka částečně vyrůstala na Devítce, tak si občas vytáhne nějakou starší písničku, kterou já bych už do repertoáru nevrátil, a ona si ji vezme. Třeba *Až sejdeme k vám*

Jindřiška: Teď jsem přinutila kapelu, abychom obnovili starou píseň *Pro známý*. Hráli jsme ji jen v začátcích a nikdy víc. Přijdeme na zkoušku a Madla všechno umí.

Trochu mě překvapilo, že k 30 letům jste si nenadělili novou desku. Pamatuju si, Honzo, jak jsi říkal vždy, když jste vydali nové album, že už máš napsanou půlku dalšího.

Honza:

To bývávalo. I

Štístko

(zatím poslední CD) jsem připravoval strašně dlouho, víc než pět let. Už mi to jde pomaleji a taky čím jsem starší, jsem sám se sebou nespokojenější. Ale teď mám osm nových písniček.

Jindřiška: Tak je ještě potřeba, abys napsal tři pro mě, dvě pro Madlu a můžeme to vydat. Příští rok.

Honza: Druhá věc je, že prodej cédéček je dnes minimální. Pamatuju si, že ještě před covidem jsem chodil dvakrát týdně na poštu s balíkem několika cédéček, která jsem rozesílal. Teď jsem rád, když tam jdu dvakrát za měsíc s jedním. Ještě jakžtakž se CD prodávají na koncertech.

Jak jste řekli, chybí zatím nové písničky pro zpěvačky. Jak se ti, Honzo, psalo pro Jindřišku dřív a jak teď? Jak se ti daří přivcítit ke své ženě coby autorovi?

Honza:

O přivcítění vůbec nejde, to je těch 30 let pořád stejné.

Miluješ ji?

Honza:

Samozřejmě, že ji miluju. Ale druhá věc je inspirace k písničkám.

Jindřiška: Vždyť to nemusí být úplně o mně. Prostě napíše cokoli a já se do toho přivcítím. ***Ve vašich písních se často objevuje Bůh, vztah k Bohu. Je to pro tebe důležité téma?***

Honza:

To ani není téma. To je pro mě realita, které se těžko můžu vyhnout. Jedinou tématickou

Napsal uživatel Václav Koblenec
Sobota, 04 Listopad 2023 20:15

písničku k tomu mám

Chat

, která je o rozhovoru (s Bohem). Je to realita, která patří do mého života. A když píšu písničky ze svého života, tak se to tam přirozeně často objeví.

Jak často si s Bohem chatujete?

Honza:

Denně.

Na začátku jsi říkal, že snad ještě i po těch 30 letech máte něco před sebou. Co byste rádi, aby vás potkalo?

Honza:

První, co mě napadne, že kovářova kobyla chodí bosa. Nemáme prakticky žádné klipy. Od CD **Štístko**

uplynuly čtyři roky a máme na to jeden klip. Potřebovali bychom klipy. A nechci to dělat tak, že se to na koncertě sejme třemi kamerami a pak se to postřihá. Chci, aby ten obrázek měl příběh, jako jsme to měli třeba u

Sáry

. Jinak bych byl rád, kdyby to (s kapelou) zůstalo tak, jak to je. Jsem vlastně spokojený. Od muziky nečekám až o tolik víc, než od ní teď dostávám.

Jindřiška: Klipy, cédéčko a zlepšit management.

Honza: A trochu víc bych chtěl hrát na Slovensku. Slováci jsou skvělé publikum. ***A jak bys pojmenoval co je to „to“, s čím jsi spokojený?***

Honza:

Když i po letech jedeš na koncert a těšíš se na to místo, těšíš se na lidi, které uvidíš před sebou. Těšíš se na lidi, které budeš mít okolo sebe. A těšíš se, až vezmeš do ruky kytaru a až se ozve to první kilo. Tak když tohle všechno platí, není nic víc, co bych od té muziky měl chtít. I když je to pro mě poměrně vyčerpávající. Hodně muzikantů říká, jak je publikum nabíjí a jak do nich jde ta energie. Blbost! Já jsem vždycky po koncertě vysosanej a vyždímanej jak houba. Žádná energie. Ale je to krásná únava.

Sestava kapely

Devítka

:

Honza Brož

– kytary, zpěv, autor písní

Jindřiška Brožová – zpěv, flétny, džembe

Madla Klupková – zpěv, akordeon

Honza Brabec – kytary, zpěv

Honza Klupka – baskytara, zpěv web: <https://www.devitka.cz/>